

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/51/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116205483
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Straka
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8116205483.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Straku a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Viery Kandrikovej v spore žalobcov: 1/ Bytové družstvo Prešov, IČO: 00 173 665, Bajkalská 30, Prešov, právne zastúpené JUDr. Danielom Boľanovským, advokátom, so sídlom Ďumbierska 4, Prešov, 2/ R. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. - H., H. C. XXX/X, proti žalovanému: H. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., I. E. X, právne zastúpený JUDr. Petrom Čurillom, advokátom, so sídlom v Prešove, Hlavná 11, o neúčinnosť právneho úkonu, o odvolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 25C/91/2016-116 zo dňa 14.02.2018 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje sa rozsudok vo výroku I. a II.
- II. Mení sa rozsudok vo výroku o trovách konania medzi žalobcom v 2. rade a žalovaným tak, že sa náhrada trov konania nepriznáva.
- III. Potvrdzuje sa výrok o trovách konania medzi žalobcom v 1. rade a žalovaným.
- IV. Nárok na náhradu trov odvolacieho konania sa stranám nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol:
I. žalobu žalobcu v 1. rade voči žalovanému zamietá,
II. žalobu žalobcu v 2. rade voči žalovanému zamietá,
III. priznáva žalovanému právo na náhradu trov konania voči žalobcom v 1. a 2. rade v rozsahu 100 % vo výške, ktorá bude presne špecifikovaná osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“
2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 42a ods. 1 až 3, § 116 Občianskeho zákonníka.
3. V odôvodnení uviedol, že zmluva uzatvorená medzi svedkyňou J. a žalovaným, ktorej neúčinnosti sa žalobcovia domáhajú, bola uzatvorená dňa 20.05.2013. Žalobca v 1. rade uvádza, že už v tom čase u neho existovala vymáhateľná pohľadávka, a to z titulu nedoplatku dlžníčky J. voči žalobcovi v 1. rade na preddavkoch do fondu prevádzky, údržby a opráv, na plnenia spojené s užívaním bytu a na správu domu. V konaní 16C 318/2013 bolo zistené, že dlžníčka prestala tieto preddavky platiť od januára 2013 a do mája 2013 bol jej dlh 772,47 Eur.
4. Žalobca v 2. rade predložil notársku zápisnicu, z ktorej súd zistil, že žalobca v 2. rade a dlžníčka medzi sebou uzatvorili zmluvu o pôžičke, a to v apríli 2014 a neskôr v decembri 2014. Aj keď žalobca v 2. rade tvrdil, že v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy mali on a dlžníčka uzatvorenú ďalšiu zmluvu o pôžičke, súd túto skutočnosť preukázanú nemal. Predovšetkým existencia zmluvy nevyplývala z notárskej zápisnice a

jej existenciu nepotvrdovali ani pokladničné doklady, ktoré boli v rozpore s výpoveďou žalobcu v 2. rade. Súd teda vychádzal z toho, že pohľadávka žalobcu v 2. rade voči dlžníčke existovala najskôr od apríla 2014, kedy jej bola preukázateľne poskytnutá suma 8 000 Eur. Za takejto situácie potom ale žalobca v 2. rade nebol v máji 2013 v postavení veriteľa vo vzťahu k D. J.. Základná podmienka odporovateľnosti, teda existencia vymáhateľnej pohľadávky v čase, kedy dlžník odporovaný právny úkon urobí, tu teda chýba. Pohľadávka žalobcu v 2. rade vo vzťahu dlžníčke vznikla až v roku 2014, teda v čase, kedy dlžníčka už nebola vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti.

5. Žalobcovia tvrdili, že dlžníčka bola vo vzťahu k žalovanému blízkou osobou. Táto skutočnosť však zo žalobcami produkovaných tvrdení nijako nevyplýva. Samotná dlžníčka vo svojej svedeckej výpovedi uviedla, že so žalovaným boli len kolegovia, nikdy nežili v spoločnej domácnosti a „párkrát sa spolu vyspali“, no nikdy netvorili pár. Žalovaný mal v tom čase svoju priateľku, s ktorou sa schádzal a rozchádzal. Tieto skutočnosti nesvedčia o blízkom vzťahu, aký predpokladá § 116 Občianskeho zákonníka. Kamarátsky vzťah ani občasný sexuálny vzťah nie je vzťahom, ktorý predpokladá § 116 Občianskeho zákonníka. Samotný žalovaný takýto vzťah taktiež úplne popieral. Súd teda vychádzal z toho, že, keďže medzi dlžníčkou a žalovaným nejde o vzťah blízkych osôb, úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa musí preukazovať žalobca.

6. Ako je zrejmé, medzi dlžníčkou a žalovaným bola uzatvorená riadna kúpna zmluva, za kúpnu cenu 55 000 Eur. Táto kúpna cena je vzhľadom na okolnosti primeranou, a teda takou, ktorou sa majetok dlžníčky nezmenšil. Úmysel ukrátiť svojich veriteľov tu teda podľa súdu v žiadnom prípade preukázaný nie je. Na byte vtedy, ako aj teraz, viazla ťarcha, a to záložné právo z titulu hypotekárneho úveru poskytnutého VÚB bankou. Táto pohľadávka VÚB banky bola vo výške takmer celej hodnoty bytu, a preto je otázne, či prevodom nehnuteľnosti došlo k zmenšeniu majetku dlžníčky, pretože je zrejmé, že pohľadávka banky bola prednostná. Ak by teda k predaju bytu žalovanému nedošlo, dlžníčka by naďalej vlastnila byt zaťažený záložným právom v prospech banky. Po uzatvorení kúpnej zmluvy dlžníčka získala právo na zaplatenie sumy 55 000 Eur, záväzok voči banke ju už nezaťažoval a sumu, ktorú získala za byt, mohla použiť na úhradu svojich dlhov. Žalovaný vedel, že kupuje byt s ťarchou v prospech banky. Súd má za to, že týmto právnym úkonom nedošlo k ukráteniu veriteľov dlžníčky.

7. Čo sa týka vedomosti žalovaného o dlhoch dlžníčky, táto sama uviedla, že o dlhu vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade žalovaný nevedel a je tiež otázne, či mal vedomosť o dlhu vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade, keďže v kúpnej zmluve, ktorú dlžníčka podpísala, je uvedené, že na byte neviaznu žiadne dlhy a samotný návrh na vklad danej kúpnej zmluvy uskutočnila dlžníčka.

8. U žalobcu v 2. rade chýba predovšetkým vymáhateľná pohľadávka vo vzťahu k dlžníkovi, pričom súd mal za preukázané, že v čase odporovaného právneho úkonu žalobca v 2. rade a dlžníčka neboli vo vzťahu dlžník - veriteľ. Vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade súd taktiež konštatuje, že tento neuniesol dôkazné bremeno za účelom preukázania jednotlivých náležitostí zákona, predovšetkým nie je preukázaný úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa a podľa súdu taktiež absentuje právny úkon, ktorým malo dôjsť k jeho ukráteniu. Vzhľadom na tieto skutočnosti teda súd žalobu vo vzťahu k oboj žalobcom ako nedôvodnú zamietol.

9. O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP.

10. Proti rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia 1/ a 2/. Namietali, že v žalobe navrhli vypočítať strany sporu, predložili list vlastníctva č.. XXXX pre k.ú. H. a tiež navrhli vyžiadať od Okresného úradu Prešov, katastrálneho odboru spis u nich evidovaný pod V XXXX/XXXX. Žalobcovia navrhli pripojiť exekučné spisy žalobcov proti D. J.. Ako to vyplýva z odôvodnenia rozsudku ods. 6, súd nevykonal výsluch žalovaného a ani nevykonal dôkaz oboznámením spisu Okresného úradu Prešov, katastrálneho odboru. V dôsledku nevykonania týchto dôkazov dospel súd k nesprávnym záverom o skutkovom stave. V konaní boli preukázané skutočnosti, ktoré sú dôkazom toho, že žalovaný a D. J. boli v rozhodujúcom čase - v čase uzavretia kúpnej zmluvy voči sebe navzájom blízkymi osobami, ktoré by ujmu tej druhej považovali za vlastnú ujmu. Súd sa obmedzil iba na posúdenie ich kamarátskeho a občasného sexuálneho vzťahu. Aj takto charakterizovaný vzťah osôb je možno z pohľadu morálnych zásad tejto spoločnosti hodnotiť ako vzťah blízkych osôb. Súd nevzal do úvahy, že tieto dve osoby si v zmysle vykonaných dôkazov poskytovali v rozhodnom období finančné prostriedky vo vysokých sumách bez akýchkoľvek písomných dokladov a zároveň medzi sebou bez akejkoľvek reálnej odplaty

previedli. V konaní absentuje popretie vzťahu blízkych osôb medzi žalovaným a svedkyňou zo strany žalovaného, ktorý v konaní nebol vypočutý. Z okolností, ktoré boli v konaní preukázané zároveň vyplynul aj úmysel svedkyne D. J. ukrátiť veriteľov - najmä žalobcu v 1. rade, nakoľko z dokazovania vyplynulo - z výpovede D. J., že nedisponovala potvrdením žalobcu v 1. rade o tom, že na byte nie sú žiadne dlhy. O tomto zámere musel byť informovaný aj žalovaný, nakoľko obaja boli účastníkmi právneho vzťahu - kúpnej zmluvy o prevode predmetného bytu, ktorého povinnou prílohou v zmysle § 5 ods. 2 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov č. 182/1993 Z.z. je vyhlásenie správcu, že vlastník bytu nemá žiadne nedoplatky na úhradách za plnenia spojené s užívaním bytu alebo nebytového priestoru a na tvorbe fondu prevádzky, údržby a opráv (FPÚO). Nakoľko toto vyhlásenie malo byť prílohou zmluvy, bolo povinnosťou oboch jej účastníkov zabezpečiť toto vyhlásenie. Nesprávny je záver súdu, že žalovaný o dlhu voči žalobcovi v 1. rade nevedel. Z konania žalovaného a svedkyne je zrejmé, že mali v úmysle ukrátiť veriteľov. Je nesprávny záver súdu, že vyhlásenie správcu zrejme katastru predložené bolo. V konaní svedkyňa potvrdila, že predložené nebolo a ničím toto svedectvo nebolo vyvrátené. Nesprávny je záver súdu o tom, že VÚB, a.s. Bratislava má postavenie prednostného záložného veriteľa, čo súd vyvodil nesprávnym právnym posúdením listu vlastníctva č. XXXX pre kú H.. V časti C tohto listu vlastníctva je v prvom poradí zapísané záložné právo podľa § 15 zákona č. 182/1993 Z.z., teda záložné právo zabezpečujúce pohľadávku na úhradách spojených s užívaním bytu v prospech vlastníkov bytov v bytovom dome, ktorú v ich mene správca - žalobca vl. rade uplatňoval v konaní 16C318/2013, ale aj v tomto konaní. V konaní neboli nijako relevantne spochybnené žalovaným v 2. rade predložené pokladničné doklady. Naopak ich pravosť potvrdila samotná svedkyňa svojou výpoveďou. Na uvedenom nič nemení ani fakt, že aj keď sa so žalobcom v 2. rade dohodla na splátkach po 200 €, splácala iba po 150 €. Nesprávny je výrok súdu aj o trovách konania, nakoľko rozhodujúcim v tomto konaní je právny názor súdu o blízkosti osôb žalovaného a svedkyne, ktorý závisí len na výlučnom posúdení súdu a teda žalobcovia nemohli vopred predpokladať, ako sa súd s touto otázkou vysporiada. Súd sa zároveň nevysporiadal s trovami zmareného pojednávania dňa 16.1.2017, ktorého zmarenie zapríčinil žalovaný.

11. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcov nevyjadril.

12. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad uvedených v § 379 až § 381 zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), bez nariadenia pojednávania. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku bolo zverejnené na úradnej tabuli súdu ako aj na webovej stránke.

13. Podľa § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkové právne úkony podľa odsekov 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený.

14. Podľa § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, odporovať možno právnemu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy, a právnemu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi (§ 116 a 117) alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb s výnimkou prípadu, keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať.

15. Podľa § 42a ods. 3 Občianskeho zákonníka, Odporovať možno tiež právnemu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a

a) osobou jemu blízkou (§ 116 a 117),

b) právnickou osobou, v ktorej má dlžník alebo osoba uvedená v písmene a) majetkovú účasť aspoň 10 % v čase, keď sa uskutočňuje tento právny úkon,

c) právnickou osobou, v ktorej je dlžník alebo osoba uvedená v písmene a) štatutárnym orgánom alebo členom štatutárneho orgánu, prokuristom alebo likvidátorom,

d) právnickou osobou, v ktorej má osoba uvedená v písmene c) majetkovú účasť aspoň 34 % v čase, keď sa uskutočňuje tento právny úkon,

alebo ktorý dlžník urobil v uvedenom čase v prospech osôb uvedených v písmenách a), b), c) alebo d); to však neplatí, ak druhá strana preukáže, že nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa.

16. Podľa § 116 Občianskeho zákonníka, blízkou osobou je príbuzný v priamom rade, súrodenec a manžel; iné osoby v pomere rodinnom alebo obdobnom sa pokladajú za osoby sebe navzájom blízke, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá dôvodne počítavala ako vlastnú ujmu.

17. Pokiaľ ide o právne dôsledky, ktoré sa sledujú podaním žaloby o odporovateľnosť právneho úkonu, k tomuto odvolací súd poukazuje na závery Najvyššieho súdu Českej republiky vyslovené v uznesení sp. zn. 20 Cdo 1501/2005 zo dňa 09.08.2005. V zmysle tohto rozhodnutia: „Rozhodnutí soudu, kterým bylo vyhověno žalobě na určení, že právní úkon dlužníka je vůči věřiteli neúčinný (§ 42a obč. zák.), představuje podklad k tomu, že se věřitel může a jen v tomto smyslu je třeba vykládat jeho možnost domoci se uspokojení své pohledávky - na základě titulu způsobilého k výkonu rozhodnutí vydaného proti dlužníku domáhat nařízení výkonu rozhodnutí postižením toho, co odporovaným právním úkonem ušlo z dlužníkovu majetku, a to nikoliv proti dlužníku samému, ale vůči osobě, v jejíž prospěch byl právní úkon učiněn (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. listopadu 2002, sp. zn. 20 Cdo 364/2002 publikované v časopise Soudní judikatura č. 4/2003, poř. č. 69 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. května 1999, sp. zn. 2 Cdon 1703/96, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek č. 4/2000, poř. č. 26).“

18. Predmetom právneho úkonu, o odporovateľnosť ktorého v danej veci ide, je vlastnícke právo k bytu. V zmysle LV č. XXXX, k.ú. H. (č.l. 17 a nasl.) na byte viazne ťarcha - zákonné záložné právo v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 182/1993 Zb. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Je preto zrejmé, že dlh žalobcu 1/, ktorý vznikol v dôsledku neuhradenia plnení spojených s užívaním bytu (ako to vyplýva z pripojeného spisu OS Prešov sp. zn. 16C/18/2013) je zabezpečený záložným právom, kde zálohom je byt, pričom toto záložné právo nezaniká v dôsledku zmeny vlastníka bytu (z dlžníčky žalobcu 1/ na žalovaného). Za stavu, že žalobca 1/ má dlh vzniknutý v spojení s užívaním sporného bytu voči dlžníčke, tento môže uspokojiť výkonom záložného práva viaznuceho na byte bez ohľadu na skutočnosť, kto je aktuálnym vlastníkom bytu. Za tohoto stavu, s poukazom na vyššie uvedené závery NS ČR preto žaloba o odporovateľnosť právneho úkonu v predmetnom prípade, pokiaľ ide o žalobcu v 1/ rade, je značne relativizovaná. K ukráteniu veriteľa - žalobcu 1/ predajom bytu dlžníčkou teda nedošlo, nakoľko pohľadávka žalobcu 1/ je naďalej zabezpečená. Samotný žalobca 1/ v žalobe uviedol, že dlh dlžníčky vznikol v súvislosti s neplatením úhrad za plnenia spojené s užívaním bytu, pričom žalobca 1/ je záložným veriteľom. Odvolací súd preto konštatuje, že žaloba žalobcu 1/ proti žalovanému je nedôvodná. Občiansky zákonník explicitne predpokladá nakladanie so založenou vecou zo strany záložcu (§151h/ OZ). Právo záložného veriteľa je posilnené prechodom záložného práva na nadobudateľa zálohu. Ratio legis tohto mechanizmu spočíva práve v posilnení práv záložného veriteľa, aby prevodom nebol ukrátený. Aj keď nemožno vylúčiť také osobitosti prípadu, že aj prevodom zálohu môže byť záložný veriteľ ukrátený, no žiadne také takéto osobitosti predmetom procesného útoku neboli.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené závery odvolacieho súdu aj v prípade, že dôkaz navrhovaný žalobcami - oboznámenie spisu Okresného úradu Prešov by bol vykonaný, tento by nebol spôsobilý ovplyvniť rozhodnutie vo veci samej vo vzťahu medzi žalobcom 1/ a žalovaným.

20. Pokiaľ ide o charakter vzťahu medzi žalovaným a dlžníčkou, k tomuto odvolací súd uvádza, že žalobcovia v žalobe konštatovali, že dlžníčka je v zmysle § 116 OZ osobou blízkou žalovanému. Na pojednávaní dňa 16.01.2017 doplnili, že túto vedomosť majú od susedov.

21. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu v konaní opakovane uviedol, že tvrdenia žalobcov o existencii blízkeho vzťahu medzi dlžníčkou a žalovaným žalobcovia nepreukázali, nie je zrejmé, z akých skutočností ho vyvodzujú. Uvedené je bez pochybností popretím skutkových tvrdení žalobcu, preto tvrdenie žalobcov o existencii blízkeho vzťahu nemožno považovať za nesporné v zmysle § 151 ods. 1 CSP.

22. Ako vyplýva zo spisu 13C/219/2014 (zápisnica z pojednávania zo dňa 11.12.2015) žalovaný sa vyjadril, že s dlžníčkou sa pozná viacero rokov z práce z banky.

23. Dlžníčka ako svedkyňa v priebehu konania uviedla, že so žalovaným boli kolegovia, nežili v spoločnej domácnosti, párkrát sa spolu vyspali. Poznali sa niekoľko rokov, najprv ako kolegovia, potom kamaráti, čo prerástlo do intímnej oblasti, ale netvorili pár. V tom čase mal žalovaný priateľku, s ktorou sa schádzal a rozchádzal.

24. Odvolací súd uzatvára, že na základe obsahu spisu nemožno dospieť k záveru, že vzťah medzi žalovaným a dlžníčkou dosahoval intenzitu, ktorej dôsledkom by bolo pociťovanie ujmy jedného z nich ako ujmy vlastnej. Je síce zrejmé, že žalovaný a dlžníčka sa poznali niekoľko rokov, boli kolegami a žalovaný jej opakovane požičal vyššie sumy finančných prostriedkov. Z týchto skutočností však bez ďalšieho nemožno usudzovať na povahu vzťahu osôb ako blízkych v zmysle ust. § 116 Občianskeho zákonníka.

25. Dlžníčka - svedkyňa vypovedala, že o jej dlhu voči žalobcovi 2/ žalovaný zrejme nevedel. Žalovaný v konaní namietal, že žalobcovia nepreukázali vedomosť žalovaného o úmysle dlžníčky ukrátiť veriteľa. Ani z ostatného obsahu spisu nevyplýva skutočnosť, že žalovaný vedel o existencii dlhu dlžníčky voči žalobcovi 2/, o jej úmysle ho ukrátiť. Za tohto stavu nemožno prijať záver, že žalovaný mal vedomosť o úmysle dlžníčky ukrátiť svojho veriteľa - žalobcu 2/.

26. Z vyššie uvedeného vyplýva, že nie sú splnené zákonné podmienky v zmysle § 42a Občianskeho zákonníka vyžadované pre úspešné odporovanie právneho úkonu.

27. Vo vzťahu k odvolacej námietke týkajúcej sa absencie rozhodnutia o trovách za zmarené pojednávanie odvolací súd uvádza, že o týchto rozhodne súd prvej inštancie. Nakoľko ide o separátne trovy, trovy, nárok na náhradu ktorých nie je závislý od rozhodnutia vo veci samej, nič nebráni tomu, aby o týchto trovách bolo rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

28. Za daného stavu odvolací súd rozsudok vo výrokoch I. a II. ako vecne správny s osvojením si dôvodov vrátane rozhodnutia o trovách medzi žalobcom 1. a žalovaným potvrdil (§ 387 ods. 1,2 CSP).

29. Odlišného názoru bol odvolací súd pri rozhodovaní o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom 2. a žalovaným. D. J. dlhuje žalobcovi v druhom rade finančné prostriedky. Nevrátiť finančné prostriedky je v zásade neetické. Žalobca 2. svojim spôsobom sledoval vlastnú ochranu pred neetickým konaním dlžníčky, no podľa výsledku by mal platiť náklady súdneho konania osobe, ktorá s dlžníčkou mala milostný pomer. Zlý úmysel pri prevode nehnuteľnosti síce nebol preukázaný, no ani pochybnosti o ňom neboli spoľahlivo rozptýlené. Odvolací súd považoval za nespravodlivé, ak by mal za takýchto okolností žalobca hradiť trovy konania. Preto uvedené okolnosti považoval za dôvody hodné osobitného zreteľa na účely nepriznania náhrady trov konania (257 Csp).

30. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, no v priebehu odvolacieho konania mu žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobcom ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonomiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).